

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Jozefa Štefanka a členiek senátu JUDr. Ivany Izakovičovej a JUDr. Anny Petruľákovvej v právnej veci žalobcu: **D., akciová spoločnosť, N.,** IČO: X., zast. JUDr. R. P., advokátom, Advokátska kancelária T. proti žalovanému: **B., a.s., S.,** IČO: X., zast. G., so sídlom C., **o zaplatenie 4 408,15 Eur (132 800 Sk) s príslušenstvom,** na dovolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 26.01.2010, č. k. 2 Cob 49/2009-307 (vec Okresného súdu Bratislava III, sp. zn. 20 Cb 285/2001), takto

r o z h o d o l:

Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 26.01.2010, č. k. 2 Cob 49/2009-307 **z a m i e t a.**

Žalobca je povinný zaplatiť žalovanému náhradu trov dovolacieho konania v sume 167,96 Eur do troch dní, na účet jeho právneho zástupcu.

O d ô v o d n e n i e:

Okresný súd Bratislava III napadnutým rozsudkom, sp. zn. 20 Cb 285/2001-261 zo dňa 15.10.2008 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 132 800 Sk spolu s 20% úrokom z omeškania od 28.11.2000 do zaplatenia a nahradiť trovy konania vo výške 109 695,50 Sk, zároveň uložil žalovanému povinnosť nahradiť trovy konania štátu vo výške 18 729 Sk.

Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom rozsudok prvostupňového súdu zmenil a žalobu zamietol, súčasne zaviazal žalobcu zaplatiť žalovanému 1 642,30 Eur na náhradu trov prvostupňového a 578,68 Eur na náhradu trov odvolacieho konania, a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku k rukám právneho zástupcu žalovaného.

V odôvodnení rozsudku súd uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal zaplatenia sumy 132 800 Sk, ktorá predstavuje 40% zľavu z ceny diela z dôvodu vadného plnenia. Konštatoval, že v konaní 16 Cb 181/01 bolo jednoznačne ustálené, že zmluva o dielo v písomnej forme nebola uzavretá dňa 30.10.1998, ani dodatok zo dňa 24.11.1998, keďže nebola objednávateľom podpísaná. Zmluvný vzťah vznikol konkludentne na základe objednávky žalobcu zo dňa 28.10.1998 podľa cenovej ponuky zo dňa 15.10.1998. Fakticky k vykonaniu a odovzdaniu diela došlo v rozsahu 90% podľa zápisnice z 9.3.1999, podľa ktorej nebolo zistené vykonané dielo s vadami. To, že medzi účastníkmi nebola uzatvorená písomná zmluva o dielo, ale len ústna, účastníci sa však správali podľa písomnej formy, v ktorej bol stanovený rozsah diela a cena diela, sporné nebolo. Dielo bolo vykonané dňa 9.3.1999 a nárok žalobcu bol v zmysle § 562 ods. 2 Obch. zák. uplatnený v zákonom ustanovenej lehote, kratšia záručná doba uzatvorená nebola, pričom, ako vyplýva z reklamácie z 29.09.2000, 02.11.2000, z 11.09.2000 žalobca písomne dňa 2.8.2000 oznámil vady diela a uplatnil zľavu z ceny diela. Skutočnosť, že dielo má vady, nemohol žalobca zistiť pri preberaní diela, pretože sa začali objavovať až daním diela do prevádzky. Súd za účelom preukázania, či vady boli spôsobené v príčinnej súvislosti s vykonaním, nariadil znalecké dokazovanie. Znalec v posudku konštatoval, že pre nevhodne použitý materiál a pre dominantné nezvládnutie procesu zvárania je neodolné v podstate 100% obvodových zvarov, pričom hlavným dôvodom pretekania je nie plne odolný materiál pre prostredie a výrobu, spolu s uvedenou realizáciou zvarov. Súd ďalej v rozsudku poukázal na § 551 ods. 1, 2, 3 Obch. zák. a na skutočnosť, že žalovaný nepreukázal splnenie povinností, že by informoval žalobcu o nevhodnosti použitého materiálu na vykonanie diela. Súd pritom vychádzal z toho, že žalovaný vzhľadom na podnikateľský charakter žalobcu mohol vedieť, že cez potrubie nebude pretekať neutrálna tekutina. V zmluve, ktorou sa účastníci riadili,

je uvedené, že dielo bude slúžiť na výrobu kozmetických produktov, kde sa používajú rôzne chemikálie. Súd mal preukázané, že žalobca zmluvne dohodnutú cenu diela zaplatil a 40%-nú zľavu z ceny diela považoval za primeranú, s ohľadom na charakter a vady diela, spočívajúce v celom narušení potrubia. Žalobcovi vznikol nárok na úroky z omeškania podľa § 369 a § 502 Obch. zák. Súd nepovažoval za potrebné predloženie projektovej dokumentácie, a to s poukazom na ustanovenie § 551 Obch. zák. a na dlhé časové obdobie.

Odvolací súd sa stotožnil so záverom prvostupňového súdu, že v danej veci došlo k uzavretiu zmluvy o dielo konkludentne podľa ponuky zo dňa 05.10.1998 písomne! Objednávky žalobcu zo dňa 28.10.1998, č. 117/VTR/98 a návrhu zmluvy zo dňa 30.10.1998, keď zhotoviteľ i objednávateľ sa týmto návrhom zmluvy plne riadili, zhotoviteľ dielo vykonal, dňa 9.3.1999 objednávateľ dielo prezval, čoho dôkazom je zápisnica o stave prác zo dňa 9.3.1999, pričom sám objednávateľ v priebehu konania potvrdil, že dielo bolo zápisnične prevzaté dňa 9.3.1999. V zápise zo dňa 9.3.1999 nie sú konštatované žiadne vady diela.

Žalobca dohodnutú cenu diela žalovanému zaplatil a predmetnou žalobou pri uplatnení zľavy z ceny diela požadoval vrátenie jej časti zodpovedajúcej vadnému plneniu zo strany žalovaného.

Zo spisov vyplýva, že žalobca prvýkrát oznámil žalovanému vady diela 2.8.2000 a uplatnenie nárokov vyplývajúcich z týchto vád listom zo dňa 2.8.2000, následne listami zo dňa 11.9.2000 a 2.11.2000. Žalovaný nároky žalobcu neuznal, pretože reklamácia bola uplatnená po záručnom termíne a podľa popisu sa jednalo o vady, ktoré museli byť zjavné už pri preberaní. Odvolací súd sa nestotožnil so záverom prvostupňového súdu, že nárok žalobcu z titulu vád diela bol uplatnený v zákonom ustanovenej lehote podľa § 562 ods. 2 písm. c/ Obch. zák. a kratšia záručná doba nebola uzatvorená.

Z návrhu zmluvy o dielo č. 002/98/BZO zo dňa 30.10.1998, ktorej obsahom sa zmluvné strany riadili, z čl. 7 bod 1 vyplýva, že „zhotoviteľ poskytuje záruku na odovzdané dielo 12 mesiacov od odovzdania diela objednávateľovi“. Aj keď návrh zmluvy nebol podpísaný objednávateľom, v danom prípade došlo k jednostranne poskytnutej záruke zhotoviteľom jej vyhlásením v písomnej forme, čo je v súlade s § 563 a § 429 Obch. zák.

Podľa § 429 ods. 1 Obch. zák. zárukou za akosť tovaru preberá predávajúci písomne záväzok, že dodaný tovar bude po určitú dobu spôsobilý na použitie na dohodnutý, inak na obvyklý účel alebo že si zachová dohodnuté, inak obvyklé vlastnosti.

Podľa § 562 ods. 2 Obch. zák. súd neprizná objednávateľovi právo z väd diela, ak objednávateľ neoznami vady diela a) bez zbytočného odkladu po tom, čo ich zistí, b) bez zbytočného odkladu po tom, čo ich mal zistiť pri vynaloženej odbornej starostlivosti pri prehliadke uskutočnenej podľa odseku 1, c) bez zbytočného odkladu po tom, čo mohli byť zistené neskôr pri vynaložení odbornej starostlivosti, najneskôr však do dvoch rokov a pri stavbách do piatich rokov od odovzdania predmetu diela. Pri vadách, na ktoré sa vzťahuje záruka, platí namiesto tejto lehoty záručná doba.

Z citovaného ustanovenia vyplýva, že objednávateľ je povinný preveriť riadne ukončenie diela pri jeho odovzdaní a ak zistí vady, dielo nemusí prevziať. Po prevzatí diela je povinný sám dielo prehliadnuť alebo zabezpečiť jeho prehliadku odbornou osobou. Pri riadnej prehliadke by mal zistiť všetky zjavné vady prevzatého diela a tieto musí objednávateľ oznámiť zhotoviteľovi buď po ich osobnom zistení alebo v náväznosti na prehliadku zabezpečenú inou osobou. Uplatnenie skrytých väd je viazané na ich zistenie alebo možnosť ich zistenia pri vynaložení odbornej starostlivosti a ich oznámenie bez zbytočného odkladu. Objektívna lehota na uplatnenie skrytých väd diela je ustanovená v ods. 2 písm. c/, a to pri stavbách 5 rokov a pri ostatných činnostiach 2 roky. Pokiaľ sa však dohodla zmluvná záruka alebo takúto záruku jednostranne poskytol zhotoviteľ, uvedené lehoty neplatia, ale nastupujú lehoty zo záruky za akosť.

Z ust. § 428 ods. 2 Obch. zák. vyplýva, že súd musí prihliadnuť na nesplnenie oznamovacej povinnosti len v prípade, keď to namietal zhotoviteľ.

V danej veci nebolo preukázané, že objednávateľ oznámil skryté vady diela zhotoviteľovi v 1-ročnej záručnej lehote, ktorá bola jednostranne poskytnutá zhotoviteľom a zhotoviteľ túto skutočnosť namietal. Dielo bolo odovzdané a prevzaté dňa 9.3.1999, objednávateľ vady reklamoval prvýkrát až dňa 2.8.2000.

Za pochybenie súdu prvého stupňa považoval odvolací súd konštatovanie, že nárok žalobcu bol uplatnený v zákonom stanovenej lehote a nebola uzatvorená kratšia záručná doba.

Z dôvodu, že žalobca neoznámil vady diela včas a ani v prípade, že by ich oznámil včas, keďže v konaní nebolo preukázané, že pretekanie potrubia v mieste zvarov bolo spôsobené výlučne porušením povinností žalovaného ako zhotoviteľa, odvolací súd rozsudok prvostupňového súdu podľa § 220 O.s.p. zmenil tak, že žalobu zamietol.

O náhrade trov prvostupňového a odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1, 2 a § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca. Odôvodnil ho tým, že pokiaľ ide o záver odvolacieho súdu, podľa ktorého vady diela neoznámil v záručnej dobe,

s tým nesúhlasil. Odvolací súd vychádzal z mylného predpokladu a síce, že v danom prípade žalovaný poskytol záruku jednostranným vyhlásením, a to podľa § 429 ods. 2 Obch. zák. Tieto ustanovenia žalobca odcitoval a uviedol, že pokiaľ ide o písomný návrh zmluvy o dielo, že išlo o návrh, ktorý koncipoval samotný žalovaný. Z obsahu návrhu je však zrejmé, že žalobca tento návrh zmluvy neakceptoval, keďže na ňom absentuje jeho podpis.

Obchodný zákonník chápe záruku ako otázku výlučne obchodného zmluvného vzťahu. Z toho okrem iného vyplýva, že poskytnutie záruky má byť výsledkom dohody zmluvných strán. V prípade zmluvy o dielo môže byť záruka buď priamo súčasťou písomnej zmluvy alebo ju zhotoviteľ môže poskytnúť objednávateľovi písomným prehlásením, najmä záručným listom. Je však logické, že ak zhotoviteľ poskytuje záruku písomným prehlásením, musí byť toto písomné prehlásenie, obsahujúce prevzatie záruky, učené na základe dohody (zmluvy) s objednávateľom a musí byť v súlade s touto dohodou. V danom prípade však tomu tak nie je, pretože návrh jednoročnej záruky obsiahnutý v písomnom návrhu zmluvy zo dňa 30.10.1998 žalobcom prijatý nebol.

Z uvedeného vyplýva, že ak zhotoviteľ predloží objednávateľovi písomný návrh zmluvy o dielo, v ktorom navrhne 12 mesačnú záručnú dobu a objednávateľ tento návrh zmluvy neprijme (nepodpíše), je zrejmé, že s návrhom 12-mesačnej záruky nesúhlasí. Za týchto okolností potom nemožno dospieť k záveru, že písomný návrh zmluvy obsahujúci takúto záručnú dobu predstavuje písomné prehlásenie zhotoviteľa o prevzatí záruky v zmysle § 429 ods. 1 Obch. zák.

Pokiaľ odvolací súd k takémuto záveru dospel, v tejto časti spočíva jeho rozhodnutie na nesprávnom právnom posúdení veci, čo je dôvodom dovolania v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. Tieto závery odvolacieho súdu sú nezmyselné a nelogické, a to preto, že ak tvrdí, že písomný návrh zmluvy obsahujúci aj návrh dĺžky záručnej doby treba považovať za jednostranné písomné prehlásenie zhotoviteľa o prevzatí záruky v zmysle § 429 ods. 1 Obch. zák., a to aj v prípade, ak adresát návrhu (druhá zmluvná strana) tento návrh vôbec neprijme.

Pokiaľ by teda platila táto teória odvolacieho súdu, viedlo by to v praxi k absurdným situáciám. Zhotoviteľ by mohol objednávateľovi predložiť písomný návrh zmluvy o dielo, v ktorom by mu navrhol záručnú dobu v trvaní napr. 14 dní. Napriek tomu, že by objednávateľ takýto návrh práve pre krátku záručnú dobu odmietol, podľa odvolacieho súdu by tak či tak záručná doba v trvaní 14 dní platila, pretože by šlo o prípad jednostranne písomne poskytnutej záruky zhotoviteľom. V danom prípade bolo namieste aplikovať

na prejednávaný prípad ust. § 562 ods. 3 Obch. zák. a vychádzať z toho, že objednávateľ mohol oznámiť zhotoviteľovi vady najneskôr do dvoch rokov od odovzdania predmetu diela.

Ďalej žalobca odcitoval ustanovenie § 562 s použitím ust. § 428 ods. 2 a 3 Obch. zák., s uvedením svojho výkladu, ako ho mal použiť aj odvolací súd.

Pokiaľ teda zhotoviteľ vykonal dielo dňa 09.03.1999, k prvému oznámeniu väd tohto diela zo strany žalobcu došlo dňa 02.08.2000 a uplatneniu nárokov z väd došlo listami zo dňa 02.08.2000, 11.09.2000 a 02.11.2000 boli vady diela oznámené včas, v zákonom stanovenej lehote. Vzhľadom k tomu súd nemal legitímny dôvod nepriznať uplatnený nárok na zľavu z ceny diela.

Napokon ešte zdôraznil, že i keď v doterajšom priebehu konania uvádzal, že so žalovaným pri realizácii diela vychádzal z písomného návrhu zmluvy o dielo zo dňa 30.10.2008, to platilo, len pokiaľ ide o rozsah stavebných prác a cenu diela a aj to nie absolútne. Žalovaný totiž pre žalobcu vykonal aj tzv. navyše práce, t. j. práce, ktoré v písomnom návrhu zmluvy spomenuté neboli. V iných ohľadoch sa písomným návrhom zmluvy neriadili a už vonkoncom nie, pokiaľ ide o dĺžku záručnej doby, ktorá bola v písomnom návrhu zmluvy stanovená len na dobu 12 mesiacov. Je pochopiteľné a logické, že nemal žiadny racionálny dôvod akceptovať žalovaným navrhovanú 12 mesačnú záručnú dobu, ktorá podstatným spôsobom z časového hľadiska obmedzovala jeho práva reklamovať vady diela v porovnaní so zákonnou úpravou, vyplývajúcou z ust. § 562 ods. 2 písm. c/ Obch. zák.

Pokiaľ súd v závere odôvodnenia napadnutého rozsudku konštatuje, že ak by aj vady diela oznámili včas, podľa odvolacieho súdu nebolo v konaní preukázané, že pretekание potrubia v mieste zvarov bolo spôsobené výlučne porušením povinností s výsledkami vykonaného dokazovania.

V predmetnom konaní žalobca voči žalovanému uplatňoval nárok na zľavu z ceny diela z dôvodu, že žalovaný vykonal dielo vadné. Vadnosť diela spočíva v porušení celistvosti (v škodení) zvarových spojov na sústave potrubí, ktoré realizoval žalovaný. Skutočnosť, že žalovaný vykonal dielo vadne, bola v konaní jednoznačne preukázaná znaleckým posudkom č. 19/2007 Ing. M. P.. V záveroch znaleckého posudku (str. 5 a 6) znalec konštatuje okrem iného aj nasledujúce skutočnosti:

- neodolných (poškodených) je v podstate 100% zvarov; pre dané prostredie a výrobu a dominantne nezvládnutie procesu zvarovania!,
- z uvedených záverov znaleckého dokazovania teda nepochybne vyplýva, že žalovaný vykonal dielo vadne,

- pokiaľ ide o tvrdenie žalovaného, že nemohol posúdiť vhodnosť či nevhodnosť materiálu, ktorý mal pretekať potrubím, poukázal na skutočnosť, že žalovaný preukázateľne vedel, že sústavou potrubia bude pretekať šampónové médium,

okrem iného aj s ohľadom na všeobecne známy charakter podnikateľskej činnosti žalobcu (výroba kozmetických prípravkov spojená s používaním rôznych chemikálií) a teda musel vedieť, že potrubím nebude pretekať neutrálna tekutina. Ak teda žalovaný vedel o tom, že potrubím bude pretekať šampónové médium, bolo jeho povinnosťou prispôbiť tomuto poznatku svoj pracovný postup a používaný materiál.

Podľa § 537 ods. 3 Obch. zák. platí, že zhotoviteľ postupuje pri zhotovovaní diela samostatne a nie je zásadne pri určení spôsobu vykonávania diela viazaný pokynmi objednávateľa, ibaže sa výslovne zaviazal plniť ich (k čomu v danom prípade nedošlo). Pokiaľ žalovaný namietal, že materiál na vykonanie diela dodala spoločnosť žalobcu, naďalej zotrval na tom, že tento materiál si zabezpečil sám žalovaný. Ak by však súd prijal záver, že potrebný materiál dodal žalobca, bolo povinnosťou žalovaného upozorniť žalobcu na nevhodnú povahu týchto vecí tak, ako mu to ukladá § 551 ods. 12 Obch. zák. Obranu žalovaného, že nemohol nevhodnosť materiálu zistiť ani pri vynaložení odbornej starostlivosti, žalobca považuje za účelovú (s ohľadom na skutočnosť, že žalovaný mal vykonávanie obdobných činností v bežnej náplni práce).

Napokon dodal, že uvedené argumenty žalovaného, týkajúce sa vhodnosti či nevhodnosti média pretekajúceho potrubím, resp. nevhodnosti materiálu použitého na vykonanie diela, považuje za irelevantné najmä z dôvodu, že podľa znalca bol dominantnou príčinou pretekania zvarov nezvládnutý proces zvarovania, za čo zodpovedá výlučne žalovaný.

Vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd do úvahy nevzal a vyslovil záver, že pretekanie potrubia v mieste zvarov nebolo spôsobené výlučne porušením povinností žalovaného. Napriek tomu, že ide o záver zásadného významu, odvolací súd tento záver nijako neodôvodnil, t. j. nevysvetlil, na základe čoho k takémuto záveru dospel a akými skutkovými a právnyimi úvahami sa pri jeho formulovaní riadil. Tento nedostatok je o to závažnejší, ako zo znaleckého posudku jednoznačne vyplýva, že dominantnou príčinou pretekania zvarov je nezvládnutý proces zvarovania žalovaným.

Účelom odôvodnenia rozsudku je najmä preukázať správnosť výrokov rozsudku. Odôvodnenie rozsudku je zároveň nástrojom kontroly správnosti postupu súdu pri vydaní rozhodnutia v konaní o riadnom, resp. mimoriadnom opravnom prostriedku posúdiť napadnuté rozhodnutie po hmotnoprávnej aj procesnoprávnej stránke. Žalobca sa v dovolaní

odvolával aj na nálezy Ústavného súdu SR I. ÚS 236/06 a I. ÚS z 12. júna 2008, ktorý nález odcitoval.

Tým, že odvolací súd nerešpektoval vyššie uvedené princípy, porušil právo žalobcu na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru, resp. čl. 46 ods. 1 Ústavy SR v spojení s § 157 ods. 2 O.s.p. a založil svojim rozhodnutím protiústavný stav, pretože podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR sa ukladá súdom zákonom ustanoveným postupom - teda postupom súladným s § 157 ods. 2 O.s.p. poskytovať ochranu právam, ktoré sú predmetom občianskeho súdneho konania.

Žalobca z uvedených skutočností považoval za zřejmé, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu nie je takým rozhodnutím, ktoré by obsahovalo presvedčivý opis toho, akými úvahami sa súd spravoval pri formulovaní záveru, podľa ktorého pretekanie zvarov nezapríčinil len žalovaný.

Bez riadneho odôvodnenia tejto časti odvolacieho rozsudku považoval tento rozsudok za nepreskúmateľný, v dôsledku čoho konanie trpí inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Existencia tejto vady konania je dovolacím dôvodom v zmysle ust. § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.

Žalovaný v dovolacej odpovedi navrhol dovolanie žalobcu zamietnuť, pretože rozsudok odvolacieho súdu považuje za správny.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že sú splnené procesné podmienky dovolania, preskúmal rozhodnutie odvolacieho súdu v rozsahu, v ktorom bol jeho výrok napadnutý, (§ 236 ods. 1, § 238 ods. 1, § 240 ods. 1, § 241 ods. 1, § 242 ods. 1 O.s.p.) zistil, že dovolanie nie je podané dôvodne, preto ho zamietol (§ 243b ods. 1 O.s.p.).

Dovolací súd poukazuje na správne dôvody napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, ktoré do tohto rozsudku prevzal a na ne odkazuje až na menšie nepresnosti, nemajúce vplyv na správnosť napadnutého rozhodnutia. V samotnom rozsudku dovolacieho súdu sa to prejavilo tým, že do neho dovolací súd pojal v podstate všetky argumenty odvolacieho súdu uvedené v jeho rozsudku. S nimi sa totiž dovolací súd stotožňuje.

S poukazom na obsah samotného dovolania dovolací súd konštatuje, že samotné dovolanie je vlastne akousi právnou polemikou, nezodpovedajúcou zákonným náležitostiam dovolania a tým ani samotná reakcia žalovaného. Navyše žalobca nezachoval obsahom svojho dovolania ani dôstojnosť súdnej moci, ktorú je povinný rešpektovať. Ide predovšetkým o námietku, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu je nepreskúmateľný, nejasný a odôvodnenie neobsahuje dôvody, ktoré podľa zákona obsahovať má. To, či sa odvolateľovi

(žalobcovi) javí napadnutý právoplatný rozsudok preskúmateľný, je nepodstatné, pretože zákon nedáva právomoc uvedenému účastníkovi kvalifikovane preskúmať rozhodnutie. To pripadá dovolaciemu súdu, ktorý takúto vadu nezistil. Proti dôvodom rozsudku dovolanie nie je prípustné (§ 236 ods. 2 O.s.p.). Občiansky súdny poriadok aj v prípade, že dôvody nezodpovedajú zákonným náležitostiam, upravuje postup účastníka a súdu. Dovolací súd však ani v tom nezistil nesprávny postup odvolacieho súdu. V dovolaní dovolateľ vytýka žalovanému nesprávne hodnotenie dôkazov (§ 132, pre odvolací súd v spojení s § 211 ods. 3 O.s.p.). Hodnotenie dôkazov spadá do právomoci súdu a v rámci opravného prostriedku nemá miesto, aby dovolateľ robil návrh, ako hodnotenie dôkazov mal súd vykonať.

Polemika ohľadne toho, do akej miery boli viazaní účastníci zmluvy o dielo svojimi prejavmi a o akú zmluvu čo do formy išlo, je nepodstatná. Je nad rámec tohto dovolacieho konania podrobne sa zaoberať všeobecnými a osobitnými náležitosťami zmluvy o dielo. To, čo konštatovali nižšie súdy, že išlo o ústnu zmluvu o dielo a nie písomnú, nie je sporné. O písomnú zmluvu nemohlo ísť preto, že nespĺňala zákonné náležitosti písomného právneho úkonu. Obchodný zákonník však taký postup medzi podnikateľmi (ústnu zmluvu) pripúšťa. Dovolateľ viackrát namieta platnosť písomných prejavov zhotoviteľa (žalovaného) s odôvodnením, že sú neplatné, pretože ich nepodpísal. S tým treba súhlasiť, že ide o neplatný písomný právny úkon. Ak bolo konštatované, že išlo o ústnu zmluvu, potom skúmanie jednotlivých prejavov, vyslovených inak, nemá nejaké opodstatnenie. Na strane druhej však tieto prejavy uvedené písomne sú dôkazom toho, ako sa žalovaný dohodol so žalobcom o určitých podmienkach, teda aké stanovisko žalovaný zastával v rámci ústnej zmluvy. Žalobca sa bráni len tým, že na tom sa nedohodli, pretože to nepodpísal. Je pravdou, že nepodpísal, ale ani nepreukázal, že by nebol súhlasil s tým (včítane poskytnutej záručnej doby) a konečne súhlasil, aby žalovaný dielo zhotovil. Žalobca v rámci podnikateľskej činnosti vedel a mal vedieť, aké dielo potrebuje zhotoviť a ako objednávateľ mal o zhotovenie takého diela požiadať. To, že nedošlo k písomnej zmluve, svedčí skôr o určitých špekulatívnych zámeroch žalobcu. Len pozabudol, že je na ňom dôkazné bremeno. Je pravdou, že právny úkon možno urobiť konkludentne a možno ho vyvodiť z chovania toho, kto ho robí. Bolo by však značne obtiažne posúdiť taký právny úkon, ak by ho mlčky urobili obaja účastníci.

Úspešnému žalovanému vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania za 1 úkon právnej pomoci (dovolacia odpoveď) vo výške 161,01 Eur + režijný paušál 6,95 Eur, spolu teda 167,96 Eur. DPH dovolací súd nepriznal, pretože táto daňová povinnosť advokáta nie je pokrytá zákonnou povinnosťou podľa O.s.p.

P o u ě n i e: Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 14. júla 2010

JUDr. Jozef Štefanko, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Michaela Szöcsová